

STIJN MEURIS ZET DE PUNTJES OP DE I

«Er hing te veel kak rond onze nummers»

BRUSSEL Na zijn sporen meer dan verdiend te hebben bij Noordkaap en Monza, doet Stijn Meuris het voortaan solo. Op zijn eerste solo-plaat 'Spectrum' rekent Meuris af met de demonen uit het verleden, en schenkt hij 13 bekende en minder bekende Noordkaap en Monza-klassiekers een tweede leven. Aanstaande donderdag gaat Meuris in première in de Brusselse AB.

«Je kan je afvragen: 'Meuris, moest dit?' Het antwoord is nee. *It's only music you know*, meer is het niet. Maar aan de andere kant voelde ik een enorme behoefte om na twee groepen en twintig jaar eens iets te doen dat de puntjes op de i zet. Ik heb het gevoel dat de puntjes vaak net naast de i vielen. Het gaat dan vooral om een paar nummers waarvan ik zelf grote fan was, maar die op plaat vaak een gemiste kans bleken.»

Kon je als frontman dan niet genoeg je stempel drukken?

«Ik was de superdemocraat, maar daar ben ik mee klaar. Ik probeer nog altijd democratisch te zijn, maar niet meer op het waanzinnige af, want dan krijg je een soort middelmaat. Ik mis een beetje kunst, eenheid in stijl, energie en finesse.»

Op welke basis heb je de nummers op 'Spectrum' geselecteerd?

«Ik heb alles opnieuw beluisterd en sommige dingen vielen niet te redden, maar van de nummers waar ik echt achter kon staan, waren er een paar waarvan ik dacht: 'Shit, dat is jammer. Waarom hebben we dat toen zo gedaan?'. Ik heb ook vaak naar demo's geluisterd, omdat die veel eerlijker tonen wat je op een bepaald moment bedoelde met een nummer. Ik heb me vaak afgevraagd wat me bezield heeft om nummers als 'Druk in Leuven' en 'Een heel klein beetje oorlog' zo te zingen. En vooral waarom niemand me heeft tegengehouden? Waarom zong ik in de eerste helft van de jaren 90 bijna Hollands? Ook dat snauwen, dat roepen,... Ik roep graag, maar je moet roepen met een functie, het moet gedoseerd

«Ik ben de hardstwerkende luiestik ter wereld»

zijn. Aan de teksten heb ik niets veranderd, dat was echt iets van toen. Je gaat toch ook geen gedichten van Paul van Ostaijen herschrijven naar de 21ste eeuw? Niet dat ik me daarmee wil vergelijken, maar soms past iets binnen een tijds kader. We hadden te veel kak rond onze nummers hangen vroeger, te veel keyboardjes, viooltjes en koortjes...»

Komaan, zo erg was het toch allemaal niet?

«Toch wel. Er waren momenten dat ik de radio gewoon afzette als die nummers werden gedraaid. Ik ben nogal een pietje precies. De *main mission* in de studio was om de nummers niet schoner te maken, sterker nog, ik wou het vuiler. Hoogwaardig vuil. Intussen zijn de tijden ook veranderd, mensen kunnen meer hebben.

The Streets bijvoorbeeld, was vijftien jaar geleden ondenkbaar. Sinds we de edele platen van Radiohead kennen, hebben we collectief bijgeleerd. 'Satelliet Suzy' staat daarom in een zeer basic versie op de plaat, met alleen een akoestische gitaar en zang. Maar er staan ook heel rare nummers op, en daar hou ik van. Mijn leven bestaat ook uit die twee uitersten.»

Waarom grijp je aan het begin van je solocarrière meteen terug naar nummers uit je vorige bands?

«Ik voelde dat ik er nog iets mee moest doen, ik zou het anders voor mezelf nooit kunnen verantwoorden. Regisseurs hebben hun director's cut, schilders maken schilderijen ook wel eens opnieuw, maar in popmuziek is

het blijkbaar *not done* om terug te grijpen naar iets. Je bent toch artiest voor iets?»

Wat maakt dan van 'Spectrum' meer dan een best of?

«Goeie vraag... Dat weet ik niet. Een best of is natuurlijk een verzameling van tracks, terwijl ik voor deze nummers helemaal *from scratch* begonnen ben en ze opnieuw opgenomen heb. Ik wou dat we deze plaat in de Noordkaap-periode hadden gemaakt. Man man man, wat voor een plaat zou dat geweest zijn! Het is geen verzameling van oude nummers, het is een album. De titel zegt het ook: het is een kleurenbalk. Hoewel, heel veel kleuren zitten er niet in. Het is een beetje donker met af en toe een opflakking. Muziek mag donker zijn, maar het moet wel fris

uit je boxen komen. Een mens is niet alleen donker of licht, zo ben ik ook. Ik kan me vergalopperen in de duisternis en twee uur lang het allerdonkerste van The Smiths opzetten, om daarna 'Pokerface' van Lady Gaga op volume 11 te draaien.»

Hoe zal Meuris hierna klinken?

«Dat is moeilijk om nu al te zeggen, maar één ding weet ik zeker. Ik ga mij nu eens van geen kloten iets aantrekken. (*lacht*) De platenwereld ligt toch op z'n gat, en dat geeft me juist energie. Nu kunnen we ons weer concentreren op de muziek. Ik heb me nog een paar keer laten vangen hoor, ik zou eigenlijk nog een derde versie van die nummers willen maken. Het is nog niet zo naakt als ik het had gehoopt, maar nu is het volledig mijn schuld.»

Zit de leeftijd er ook voor iets tussen?

«Ik ben ouder geworden, maar ik ben nog altijd even onrustig. Dat is zowel een voordeel als een enorm nadeel. Soms zou ik willen dat ik wat minder energie had, zodat ik het rustiger zou kunnen overzien. Ik ben gewoon nogal een opgewonden standje, altijd bezig met het volgende. Dat is goed, want ik had heel gemakkelijk een enorm probleemgeval kunnen worden als tiener. Dat was ik eigenlijk, en toen kwam er de muziek. Muziek is voor mij buitensporig belangrijk, je zou het evengoed ziekelijk kunnen noemen, obsessieel, psychopathisch. Hoewel ik een paar jaar geleden minder goesting had in een nieuwe plaat. Ik ben een soort eigenaardige machine. Je kan me heel snel oppompen, vanuit een totale lethargie en luiheid kan ik vreemd genoeg er weer ineens voor gaan. *Au fond* ben ik de hardstwerkende luiestik ter wereld, maar met een aantal interessante opties. Als je op de juiste knop duwt, schiet ik weer in gang. Hopelijk blijft dat duren. Op een bepaald moment speelt de leeftijd geen rol meer, en dat werkt bevrijdend.»

Annick Joossen

Stijn Meuris geeft donderdag in de AB de aftrap van zijn tournee. Meer data op www.meuris2010.be.